

AUDREY CARLAN

Calendar Girl

Volumul 3: IULIE-SEPTEMBRIE

Traducere de

ANA OMĂT

Și, într-o zi, o femeie dintr-o țară îndepărtată a venit să-l viziteze. Ea era foarte frumoasă și avea o voce plăcută. Când a văzut că bărbatul era singur, i-a spus: „Vrei să vii cu mine în țara mea?” El a răspuns: „Da, dar vreau să știu mai multe despre țara ta înainte de a mă decide.”

„Am o țară frumoasă, cu multe orașe și sate. Aici oamenii sunt foarte prietenoși și te vor trata foarte bine. Dacă vrei să vii, trebuie să vii acum.”

El a spus: „Vreau să văd mai întâi ce are de oferit țara ta.” Ea a spus: „Bine, atunci urcă în barca mea și te voi duce acolo.” El a urcat în barcă și ea a plecat. Când au ajuns în țara ei, ea i-a arătat toate locurile frumoase și i-a spus: „Acum poți să rămâi aici dacă vrei.”

El a spus: „Vreau să văd și partea din spate a țării tale.” Ea a spus: „Bine, atunci urcă în barca mea și te voi duce acolo.” El a urcat în barcă și ea a plecat. Când au ajuns în partea din spate a țării, ea i-a arătat toate locurile frumoase și i-a spus: „Acum poți să rămâi aici dacă vrei.”

El a spus: „Vreau să văd și partea din față a țării tale.” Ea a spus: „Bine, atunci urcă în barca mea și te voi duce acolo.” El a urcat în barcă și ea a plecat. Când au ajuns în partea din față a țării, ea i-a arătat toate locurile frumoase și i-a spus: „Acum poți să rămâi aici dacă vrei.”

El a spus: „Vreau să văd și partea din spate a țării tale.” Ea a spus: „Bine, atunci urcă în barca mea și te voi duce acolo.” El a urcat în barcă și ea a plecat. Când au ajuns în partea din spate a țării, ea i-a arătat toate locurile frumoase și i-a spus: „Acum poți să rămâi aici dacă vrei.”

El a spus: „Vreau să văd și partea din față a țării tale.” Ea a spus: „Bine, atunci urcă în barca mea și te voi duce acolo.” El a urcat în barcă și ea a plecat. Când au ajuns în partea din față a țării, ea i-a arătat toate locurile frumoase și i-a spus: „Acum poți să rămâi aici dacă vrei.”

El a spus: „Vreau să văd și partea din spate a țării tale.” Ea a spus: „Bine, atunci urcă în barca mea și te voi duce acolo.” El a urcat în barcă și ea a plecat. Când au ajuns în partea din spate a țării, ea i-a arătat toate locurile frumoase și i-a spus: „Acum poți să rămâi aici dacă vrei.”

El a spus: „Vreau să văd și partea din față a țării tale.” Ea a spus: „Bine, atunci urcă în barca mea și te voi duce acolo.” El a urcat în barcă și ea a plecat. Când au ajuns în partea din față a țării, ea i-a arătat toate locurile frumoase și i-a spus: „Acum poți să rămâi aici dacă vrei.”

CUPRINS

Iulie	5
August	123
Septembrie	247

Calendar Girl

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARLAN, AUDREY

Calendar Girl / Audrey Carlan ; trad. din engleză de Ana Omăt.

- București : Univers Publishing House, 2017

4 vol.

ISBN 978-606-771-050-2

Vol. 3. : Iulie-septembrie. - București : Univers, 2017.

- ISBN 978-973-34-1004-1

I. Omăt, Ana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

AUDREY CARLAN

CALENDAR GIRL

© 2016 by Waterhouse Press, LLC

© Editura UNIVERS, 2017, pentru prezenta traducere

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-973-34-1004-1

IULIE

Rosa McAnulty,

Iulie îți este dedicată, prințesa mea portorică.

*Îți mulțumesc că ai avut grijă ca limba și comportamentul
portoricănilor să fie autentice și realiste.*

*Îți mulțumesc pentru că ești un membru extraordinar al
echipei mele de sprijin, dar mai ales pentru că-mi ești prietenă.*

Besos, Angel.

2017

Descoperă CIP la Biblioteca Națională a României

CARLAN, AUDREY

Calendarul chel / Audrey Carlan ; trad. de Ana (trad.)

București : Editura Univers, 2017, 208 p. : il. (color.) ; 21 cm.

1. Calendarul chel. I. Carlan, Audrey. II. Ana (trad.). III. Titlu.

ISBN 978-973-34-1004-1

Vol. 1 : iulie-septembrie - ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie.

Vol. 2 : iulie-septembrie - ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie.

ISBN 978-973-34-1004-1

I. Carlan, Audrey (trad.)

978-973-34-1004-1

AUDREY CARLAN

CALENDARUL CHEL

© 2016 by Waterhouse Press, LLC

© Editura UNIVERS, 2017, pentru drepturile de traducere

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-973-34-1004-1

CAPITOLUL 1

Blondă. Ochi albaștri. Înaltă. Zeiță. Isuse Hristoase! Universul își râde de mine, în timp ce stau stană de piatră și o măsur din cap până-n picioare pe femeia cu aspect de model. Arată de parcă ar fi sora cea rea perfectă a lui Rachel, și eu, care credeam că Rachel arată uluitor. Nu. Nici pe departe.

Femeia stătea lângă un Porsche Boxter negru-strălucitor, agitându-se de parcă ar fi fost teribil de nerăbdătoare. Bătea cu putere ritmul cu degetele în semnul cu numele meu pe el pe care-l ținea ridicat. Trecerea nu foarte subtilă de pe un toc-cui imens pe altul nu făcea decât să se adauge la înverșunarea care emana din ea în valuri. Mă rog, s-ar putea să fi fost și căldura din Miami, de fapt. Doamne, era înăbușitor, și totuși femeia asta era perfect pusă la punct, de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un videoclip rock. Blugi mulați atât de strâmți că îi vedeam curbura frumoasă a fundului. Topul ei m-a făcut să salivez, completat cu o inscripție peste un set de sâni bine dotați, care anunța: *Ia-mă-n brațe și mori*. Avea cel puțin zece coliere cu diferite pietre, lungimi și mărimi atârinate de gâtul ei fin. Avea un păr bestial, de vedetă rock, strâns la spate în răsuciri complexe și şuvițe lăsate libere care arătau foarte rocker-șic.

După cercetarea mea, care a părut să dureze câteva minute bune, și-a fixat privirea albastră ca oțelul înspre mine. A pufnit, aruncând cartonașul pe fereastră și venind spre mine. M-a studiat de la buclele negre ondulate la rochia simplă de vară și la sandalele fără toc din picioarele mele mari.

- N-o să meargă, a clătinat ea din cap cu exasperare. Hai odată, timpul înseamnă bani, mi-a aruncat cu aroganță peste umăr.

S-a deschis portbagajul, iar eu mi-am aruncat valiza în el.

– Eu sunt Miă, apropo.

I-am întins mâna în timp ce ea și-a pus o pereche bestială de ochelari de soare ca de aviator, a întors capul și s-a uitat la mine pe deasupra lor.

– Știi cine ești. Eu te-am ales.

Tonul ei avea o urmă de aversiune când a pornit mașina, apăsând pe accelerație fără a aștepta măcar să-mi leg centura. M-am smucit și m-am izbit de bordul din piele fină.

– Te-am deranjat cu ceva?

Mi-am fixat centura și m-am uitat la profilul ei. A expirat puternic, apoi a clătinat din cap că nu.

– Nu, a mormăit ea. Îmi pare rău. Anton m-a enervat. Aveam ceva important de făcut când mi-a spus să vin să te iau pentru că *el* are nevoie de șofer ca să se poată duce să reguleze vreo două curviștine de fane pe bancheta din spate a Cadillac-ului Escalade.

M-am făcut mică. Minunat, se pare că noul meu șef pentru luna asta e un nenorocit dezgustător. *Nu încă unul!*

– Nasol.

A cotit repede la dreapta spre autostradă.

– Putem s-o luăm de la început? Acum avea un ton sincer, de scuză. Eu sunt Heather Renée, apropo, asistenta personală a lui Anton Santiago. Cel mai tare artist hip-hop al țării.

– Chiar așa? Uau, nu știam că e așa important. Nu prea ascult hip-hop. Mai mult alternativ și rock pentru gagici.

Heather a dat din cap că da.

– Da, a luat discul de platină pentru toate albumele pe care le-a scos. E băiatul de aur în hip-hop și o știe, la naiba.

A rânjit.

– Anton vrea să te cunoască imediat, dar nu poți să porți aia.

A coborât privirea spre rochia mea de vară simplă, verde. Îmi scotea ochii în evidență și făcea ca părul meu să arate fenomenal. În plus, era foarte comodă în călătorii.

– De ce nu?

Am tras de tivul rochiei, simțindu-mă deodată stânjenită.

– Anton așteaptă o bombă sexy cu forme bestiale.

S-a uitat din nou de sus până jos la hainele mele.

– Forme ai, dar rochia aia e prea gen Sandra Bullock, fata obișnuită din vecini. Trebuie să te îmbraci cu una dintre ținutele pe care ți le-am cumpărat eu. Ai acasă un dulap plin, care te așteaptă. Îmbracă-te cu alea. O să aibă pretenția să fii ca o păpușă tot timpul.

M-am încruntat și mi-am concentrat atenția afară, în timp ce Porsche-ul rula pe Ocean Drive. Clădiri art deco cu vedere spre Atlantic se întindeau pe o fâșie enormă de uscat.

– Deci e apă pe ambele părți? am observat eu după ce am trecut de unul dintre podurile principale.

Heather a făcut un gest cu mâna.

– Laguna Biscayne Bay și Atlanticul pe partea cealaltă. După cum vezi – a arătat cu degetul spre un grup de clădiri înalte –, majoritatea sunt hoteluri, Colony Hotel și celelalte puncte de referință emblematice. Apoi mai sunt și tipii – a ridicat din sprâncene – care-și pot permite să locuiască aici. De exemplu, Anton.

Cercetând fiecare clădire, în timp ce Porsche-ul mergea cu viteză, iar vântul intra pe geam și-mi ciufulea părul, am observat multitudinea de culori aprinse, în nuanțe pe care nu le văzusem prea des. În Vegas totul e maroniu sau de culoarea teracotei. În Los Angeles, ai de toate, de la alb strălucitor la o varietate de tonuri moi care se potrivesc cu vibrația californiană. Dar aici culorile păreau să țâșnească în portocaliu ca soarele, albastru și roz amestecat cu alb.

– Vezi toate locurile astea...

A arătat spre Colony Hotel și Boulevard Hotel cu o fluturare a mâinii în bătaia vântului. Am dat din cap că da și m-am întins peste ea să văd mai bine.

– Sunt luminate toate cu lumini fluorescente pe timp de noapte. Cam ca-n Vegas.

Vegas. Sunt sigură că am făcut ochii mari, simțind o bătaie puternică în piept. Un junghi mi-a străbătut inima. Trebuie să

le sun pe Maddy și Ginelle. Frate, Ginelle o să se enerveze atât de tare când o să-i spun ce-am pățit la Washington. Oare aş putea scăpa fără să aduc vorba? Ideea merită cu siguranță luată în considerare.

– Ce mișto. Eu sunt de loc din Vegas, așa c-o să-mi placă să văd clădirile luminate.

M-am așezat mai bine în scaun și m-am bucurat de briză, lăsând să se împrăstie tensiunea acumulată la Washington și la Boston, atunci când a trebuit să-i părăsesc pe Rachel și pe Mason. Am cotrobăit prin geantă, am scos telefonul și l-am deschis. S-a auzit semnalul de SMS de câteva ori. Mi-am aruncat ochii peste ele: unul de la Rachel, care îmi spunea să-i trimit un mesaj când ajung. Altul de la Tai, care mă întreba dacă noul client este un domn sau e nevoie să se urce din nou în avion. Și unul de la Ginelle. *La naiba*. Ăsta nu-i de bine.

Mi-am simțit stomacul ca o gaură de mărimea Marelui Canion, o cavernă nesfârșită de temeri acoperind un spațiu deschis imens.

Către Mia Saunders

De la Târătura-pizdulice

Ai fost atacată? Ai fost în spital? De ce mă-ta trebuie să aflu asta dintr-un mesaj trimis de fratele lui Tai? Dacă nu ești deja moartă, te ucid cu mâna mea!

Expirând printre dinți, am scris repede un răspuns.

Către Târătura-pizdulice

De la Mia Saunders

Doar un mic accident nefericit. Nu-i mare scofală. Sunt bine. Nu-ți face griji în privința mea. Te sun mai târziu, după ce mă pun la punct cu Latin Lov-ah.

Către Mia Saunders

De la Târătura-pizdulice

Latin Lov-ah? Să mori tu! E mare sculă în hip-hop și bun de n-ai aer!

Către Târătura-pizdulice

De la Mia Saunders

Am auzit că-i cam nemernic.

Către Mia Saunders

De la Târătura-pizdulice

L-aș lăsa să fie nemernic cât vrea... preferabil cu limba!

Către Târătura-pizdulice

De la Mia Saunders

Ești o perversă.

Către Mia Saunders

De la Târătura-pizdulice

Mi-ar plăcea să fiu orezul și fasolea de pe antreul lui. Churro-ul cu care-și termină masa. Tarta fierbinte în care suflă și pe care o linge de pe farfurie.

Către Târătura-pizdulice

De la Mia Saunders

Termină! Târfa nebună! Frate! Mă faci să par o sfântă nenorocită.

Către Mia Saunders

De la Târătura-pizdulice

Măcar știi că, dacă ajung în iad, o să fii chiar acolo ca să mă conduci.

Am râs tare, iar Heather m-a întrebat dacă e vorba de serviciu, arătând cu degetul spre telefonul meu. Am apăsas pe un buton și l-am setat pe silențios înainte de a-l strecura înapoi în poșetă.

– Scuze. Prietena mea cea mai bună. Mă verifică.

Am oftat și mi-am trecut părul peste umăr. Căldura începea să mă termine. M-am aplecat și am ajustat aerul condiționat ca

să mă izbească în față cu răceala lui ca de gheață. Aha, mai bine. Pe Heather n-o deranja că e pornit aerul condiționat în timp ce geamurile erau lăsate.

– Sunteți apropiate?

A strâns din buze, intrând într-o parcare subterană.

Am încruntat din sprâncene. Ce parte din „prietenă cea mai bună” n-a înțeles?

– Da. Cât se poate de apropiate. Ne cunoaștem dintotdeauna.

A pufnit, oprind brusc mașina în parcare.

– Ești norocoasă. Eu nu am nici o prietenă.

Cuvintele ei au trecut prin mine ca un șoc electric.

– Ce vrei să spui? Toată lumea are prieteni.

Heather a clătinat din cap că nu.

– Eu n-am. Am prea mult de lucru ca să pot întreține relații. Anton trebuie să fie cel mai bun. Chiar dacă nu-s decât asistenta lui personală, trebuie să fiu cea mai tare. În plus, am studii în managementul afacerilor. Într-o zi poate că o să iau eu deciziile pentru un artist. Dacă vreau ca visurile să mi se îndeplinească, trebuie să muncesc din greu.

– Bănuiesc că da, am ridicat eu din umeri, urmând-o, în timp ce ea se îndrepta repede spre un lift, trecând pe lângă un șir serios de mașini de lux absolut impresionante.

– La naiba, mi-am șoptit în barbă, observând mașinile Mercedes, Range Rover, Escalade, BMW, Bentley, Ferrari și alte câteva mărci europene pe care n-am apucat să le văd bine.

Ce am văzut bine și m-a lăsat tablou, m-a lipit cu tălpile de beton a fost setul de șase splendori pe două roți cel mai mișto văzut vreodată de mine. BMW H2 Sport – albă cu jante albastre și motor de 1170. S-ar putea să mă fi umezit un pic. Apoi mai era un MV Agusta F4 1000, singura motocicletă din lume cu motor cu valvă rotativă. M-am răsucit, am dat drumul mânerului valizei și mi-am trecut degetele peste șaua incredibil de sexy a celei de-a treia motociclete. Icon Sheene, neagră complet, cu crom strălucitor. Am mângâiat-o ca pe o iubită, cu un singur deget, urmărindu-i curbura rotunjite și designul

modern îndrăzneț. Motocicleta asta costă peste o sută cincizeci de mii de dolari! Fute-m-aș! Nu, pe bune, chiar trebuie să mă fut pe motocicleta asta!

Aer, am nevoie de aer! Am inspirat cu dificultate, ghemuindu-mă la pământ, încă nereușind să-mi iau ochii de la frumusețea aceea. *Iubita mea, vino la mama.* Puteam să trăiesc fericită în garajul ăsta, holbându-mă la motocicletele visurilor mele.

– Hei! Pământul către Mia! Ce dracu' faci?

Vocea ei a ajuns până la mine, dar nu i-am răspuns. Era ca un țânțar săcăitor care tot vine înapoi, ori de câte ori l-ai alunga.

M-am ridicat încet, am tras aer în piept ca să-mi umplu plămânii și m-am uitat din nou la motociclete. Un KTM Super Duke supărat, extrem de accesoriat, în capătul șirului. Probabil cea mai accesibilă dintre toate, cu siguranță prezentă pe lista mea de motociclete minunate pe care s-ar putea să mi le permit într-o bună zi.

– Ale cui sunt motocicletele astea? am întrebat, cu vocea scăzută cu o octavă, încremenită în fața senzualității perfecte pe două roți.

– Ale lui Anton. E clădirea lui. Aici are studioul de înregistrări, clubul de dans, sala de gimnastică și, bineînțeles, apartamentul de lux de la ultimul etaj. Membrii echipei lui au fiecare câte un apartament în clădire. Chiar și tu ai propriul tău apartament la mansardă, unul pe care-l folosim pentru vedete care vin în vizită sau pentru tipii cu care colaborează la albume.

– Și merge cu ele?

A rânjit.

– Ești mare fană motociclete, ai?

– Se poate spune și așa.

Mi-am smuls cuvintele de pe buze, chiar dacă nu-mi luasem încă privirea de pe frumusețile făcute de mâna omului.

– Poate o să te plimbe cu ele.

Asta mi-a atras atenția.

– Să mă plimbe.

A dat din cap că da, cu un zâmbet atât de drăguț că putea să apară în reclame de produse difuzate la nivel mondial.

– Mă piș. Eu nu mă urc la spate, păpușă. Eu conduc.

* * *

Heather mi-a acordat cu generozitate cincisprezece minute să mă aranjez înainte de a mă duce jos să-l cunosc pe Anton. Am sărit în duș și m-am curățat de praful unei zile pe drum, apoi am zărit ținuta pe care mi-o așezase pe pat. Ținută e mult spus. Ceea ce mă aștepta pe pat era o bucățică de material, o pereche de pantaloni scurți până la fund și niște sandale cu toc înalt ale căror șireturi se ridicau încrucișat pe toată gamba, până la genunchi. Mi-am tras pantalonii pe mine și m-am uitat la marginea lor în oglindă. O bucată de bucă, vizibilă pentru orice ochi. Să-mi fut una! Întorcându-mă cu fața, am văzut că pantalonii sunt tăiați atât de scurt că buzunarul depășește marginea. Topul era simpatic. Gen bluziță, prins cu două panglici subțiri la fiecare umăr. Am închis ochii, am numărat până la zece și m-am încurajat.

Poți s-o faci, Mia.

Cu doar o lună în urmă te fâțâiai încoace și încolo în costum de baie cu Tai și cu echipa de modele. Ești mai îmbrăcată în astea. În plus, nu ești aici pentru principiile tale morale extraordinare legate de buna-cuviință, ești aici ca să arăți super și să fii gagică dintr-un clip rock. Aăă. Dintr-un clip hip-hop. Mi-a scăpat un geamăt de pe buze în timp ce-mi prindeam părul în coadă. Mi se părea că sunt un milion de grade, sau poate că temperatura corpului meu atinsese 38 de grade.

Respirând încet și pe gură, și pe nas, m-am ridicat și am ieșit în zona de living. Heather era acolo, vorbea la telefon. M-a privit de jos în sus, din vârful degetelor de la picioare până la cap. Când a ajuns la cap, o încruntătură urâtă i-a schimonosit fața. Fără a-și lua telefonul de la ureche, a venit spre mine, a tras de elasticul de prins părul și mi-a lăsat buclele groase să cadă pe umeri.

– E mai bine așa, a șoptit ea umflându-mi părul.

Apoi a pocnit din degete și a ieșit din cameră.

– Ce mama dracului, mi se pare mie sau tocmai ai pocnit din degete în fața mea?

Amiciția legată în mașină pe drumul dinspre aeroport s-a făcut țândări.

Heather a avut bunul-simț să pară întristată.

– Îmi pare rău, mi-a șoptit. Da, Anton, e cu mine.

Cuvintele ei conțineau o iritare pe care o simțeai ca pe ceva fizic, puteai s-o arunci în sus și s-o prinzi.

– Ne vedem în sala de dans. Da, în cinci minute. Mia, îmi pare rău. Mă calcă pe nervi. Din păcate, e cam cu capsă pusă. N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Se pare că echipa de dansatori e de rahat, nu sunt în stare să se miște nici dacă le bagă albine în chiloți.

Am încercat să chicotesc, dar nu prea mi-a ieșit. Frica mi-a ricoșat prin fiecare coastă și s-a instalat în stomac. Mai mult ca sigur n-o să fie încântat când o să afle că fata asta albă nu știe să danseze. Măcar am certitudinea că n-o să-și ceară banii înapoi. A plătit taxa, indiferent dacă sunt eu sau nu în stare să dansez. Nu face parte din portofoliul meu și nici n-am susținut vreodată că m-aș pricepe.

Liftul s-a deschis într-un coridor cu pereți din sticlă dintr-un capăt în altul. Luminile normale erau stinse, lămpile cu ultraviolete pâlpâiau, iar reflectoarele luminau câteva siluete, trupuri care se zvârcoleau pe un ritm insuportabil de tare. Un bărbat în pantaloni de jogging și tricou ținea ritmul și striga cifre spre dansatori. M-am gândit că ar fi pentru poziționarea mâinilor sau a picioarelor lor, dar nu aveam cum să știu sigur.

Heather m-a dus să mă așez într-o parte. Atunci l-am văzut bine pentru prima dată pe Anton Santiago. Mi s-a uscat gura văzându-i trupul zvelt și musculos; în jurul meu, camera părea să pulseze ca o inimă când s-a îndreptat încet spre mine. Fiecare măsură a muzicii îi accentua mișcarea umerilor, unul în fața celuiilalt, și îi răsuca șoldurile. Avea trupul acoperit de

transpirație lipicioasă, de la osul ieșit în afară al claviculei, pe fiecare pătrățel de mușchi și în jos, pe ceea ce era un abdomen al naibii de tonifiat. Nu doar că era bine făcut, trupul lui striga pur și simplu: „Ia-mă, atinge-mă, lipește-ți trupul gol de mine!“.

S-a răsucit, iar echipa de dansatori din spate i-a imitat mișcarea, iar apoi a atins podeaua... cu tot corpul. A făcut o serie de flotări în ritmul muzicii, apoi doar într-o mână, mușchii antebrațului umflându-i-se delicios. A mai făcut una, de data asta rotindu-și șoldul, ca și cum ar fi regulat podeaua. Maică-măculiță, îmi venea să mă năpustesc încolo și să mă întind pe jos ca să-și poată exersa mișcarea pe o femeie adevărată, vie și încinsă. Și mi-era cald. Atât de al dracului de cald că mi-am făcut vânt cu mâna urmărindu-i corpul cum se răsuțește, se învârtește și se catapultează brusc în picioare, unde a repetat mișcarea de rotire a pelvisului pe cele mai sexy versuri cu putință.

*Urcă-te pe mine, iubito... **răsucire a corpului**
O s-o țin așa toată noaptea... **împingere în față**
Lasă-mă să ți-o fac bine... **răsucire a corpului**
Hai, urcă-te pe mine... **împingere în față***

Și-a cuprins avuția în mâna cea mare, trăgând în sus, în timp ce-și arcuia corpul în aer. Părea un zeu cafeniu-auriu care tocmai terminase de pompat în fata visurilor sale și își verifica armamentul înainte de a reîncepe bătălia sexului. Muzica s-a oprit brusc.

– Gata, băieți, ajunge pe ziua de azi. Anton, e bine, a strigat tipul în pantaloni scurți.

Anton nu a scos o vorbă, doar și-a ridicat stăpânit bărbia. Un cârd de fete a început să se agite în jurul lui cu apă și cu un prosop.

– O, Anton, ai fost uluitor. Atât de sexy!

S-a oprit la câțiva metri de mine, privindu-mă fix în ochi. Verde la verde. Ai lui scăpărând, ai mei al dracului de excitați.

– Lăsați-mă-n pace.

– Dar am crezut că o să ne jucăm după repetiții.

Cele două fete îi solicitau zgomotos atenția.

S-a încruntat.

– Anton nu face de două ori același lucru. *Vete al carajo*, le-a spus el și le-a gonit cu o mișcare a mâinii.

După strâmbătura și tristețea de pe chipurile lor, orice le-ar fi spus, nu era de bine. Am aflat mai târziu că înseamnă „cărăți-vă dracului de aici“.

– *Lucita*, și-a lins el buzele în felul acela care-ți provoacă efectiv furnicături pe șira spinării și îți face centrul să se strângă.

Da, mi-a făcut păsărica să se strângă doar trecându-și limba peste buze.

– Acum, că ești aici, ce facem cu tine?

Accentul lui portoricăniș mi-a atins nebunește simțurile, iar ochii lui m-au cercetat din nou din cap până-n picioare. I-am simțit privirea de parcă ar fi întins o mână și mi-ar fi atins pielea de sus până jos. Pupilele acelea verzi sclipeau de dorință carnală pură. Am stat acolo, cu ochii înfipti unul asupra altuia, de parcă am fi purtat un război vizual tăcut. Nările mi s-au lărgit, m-am uitat cu coada ochiului și am vorbit, în sfârșit.

– Ai putea să-mi dai ceva de mâncare. Sunt moartă de foame, i-am spus.

Heather, care era mult mai aproape decât credeam, a pufnit în râs, stingând tensiunea dintre mine și Latin Lov-ah. Acum, văzându-l în fața mea, am început să înțeleg de unde-i vine numele.

A întors capul spre ea.

– Scuze, Anton, a spus ea și s-a uitat în altă parte, nereușind să-și ascundă zâmbetul de pe față.

Anton mi-a întins mâna.

– Mia, hai să te umplem.

Felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut efectiv să mă gândesc la o sută de alte lucruri complet nepotrivite, numai la mâncare nu. Mi-am lins buzele și m-am plesnit peste coapse.

– Da, hai.

CAPITOLUL 2

Anton ne-a condus la lift și apoi sus, în apartamentul de la ultimul nivel, reședința lui privată. În momentul în care s-au deschis ușile, Anton a ieșit, lăsându-ne în urmă pe noi două.

– Știi ce-ai de făcut, H, a aruncat el peste umăr, fără a se uita măcar în spate.

Heather m-a condus în direcția opusă.

– Haide, fată, cred că avem nevoie să bem ceva. Ceva zdravăn.

Am intrat într-o bucătărie deschisă; dulapurile albe ocupau un perete întreg, fiecare având câte un mâner negru din metal, cu modele în spirală unice, de parcă ar fi fost lucrate manual. Un blat de lucru obscen de lung se întindea în fața dulapurilor și a ustensilelor de bucătărie ultimul răcnet. Zece scaune de bar cu șezutul rotund stăteau aliniate perfect sub barul din granit negru. Am tras unul și m-am așezat, chinuindu-mă să mă aco-păr cât mai mult cu pantalonii minusculi ca să fiu sigură că părți din fundul meu nu atârnă peste marginea scaunului. Nu-i o imagine prea plăcută pentru ochii nimănui.

– Îți plac rodiile?

Heather a scos două pahare din cristal pentru martini.

Am dat din cap că da.

– Foarte mult.

Apoi a scos o sticlă uriașă de votcă Grey Goose, un shaker din metal și sucul.

– Așadar, ce planuri are Anton cu mine? am întrebat-o, în timp ce ea arunca în shaker cuburile de gheață, turnând apoi votca și adăugând doar o picătură de concentrat de rodii.

Heather a pufnit și apoi a zâmbit.

– Adică în afară de faptul că vrea să te fută?

Suna mai degrabă a acuzație decât a afirmație. M-am jenat de impertinența vorbelor ei.

– N-o mai face pe sfioasă. Am văzut că vă futeați din priviri în studio mai devreme. Îi dau termen până diseară să te întindă sub el.

A împins spre mine paharul plin până-n buză cu lichid roșu aprins.

– Până la fund? m-a întrebat și a luat o înghițitură sănătoasă.

Am făcut același lucru, având nevoie de curajul pe care ți-l dă băutura ca să o pun la punct.

– N-ai o părere prea grozavă despre mine, nu-i așa?

Cuvintele au sunat la fel de veninos ca o mușcătură de viperă.

A ridicat din sprâncene.

– Nu te fuți cu toți clienții? Ești *damă de companie*.

Numai cuvintele acestea singure conțineau o cantitate enormă de dispreț. În momentul acela, am trântit paharul, iar lichidul roșu s-a împrăștiat pe tot blatul.

– Mă fut cu cine vreau eu și când vreau eu. Nu face parte din contract. Sunt *damă de companie*, nu *târfă*.

Am expirat cu putere și am continuat:

– Ofer companie sau acopăr o necesitate, dar necesitatea asta nu presupune neapărat și să mă fut cu clienții.

Aveam un ton plin de indignare, cu toate că, teoretic vorbind, mă futusem cu o parte dintre clienții mei, dar nu cu toți.

Eu decid cu cine și când. Punct.

Gândurile la bărbatul care a vrut să se impună fizic asupra mea, când a vrut el, mi s-au strecurat sinistru în subconștient. Dacă aș fi putut, aș fi strivit amintirile dezgustătoare cu un pickhammer, le-aș fi încuiat într-un dulap extrem de întunecos și aș fi aruncat cheia. N-o să mă controlezi voi pe mine.

În loc să o las pe Heather să vorbească, răzbunarea mi-a umplut pieptul, urcându-mi pe gât, alimentată de frica remanentă de ceea ce mi se întâmplase nu demult cu Aaron.

– Acum știu de ce n-ai nici o prietenă. Ești ipocrită, enervantă și de-a dreptul prost crescută.